

[Bernhard Bounsgaard]

gamle forslag fra radikal side. Der må ikke være nogen tvivl om, at i det omfang, man kan få et sådant Wambergudvalg til at fungere, er vi glade for det.

Jeg vil begynde mit egentlige indlæg i denne debat med at understrege, at for det radikale venstre hænger interessen i denne debat meget nøje sammen med billedet af det samfund, vi ønsker, et samfund, hvor den enkelte har mulighed for frit at udfolde sig, har frihed til at drøfte med andre, hvordan han eller hun ønsker at et samfund skal være indrettet for at give de bedst mulige betingelser.

Jeg føler, det er nødvendigt at understrege dette, fordi der ikke må danne sig nogen gale eller misvisende opfattelser af, hvad det er, vi ønsker, når vi optræder i denne sag. Ordføreren for venstre forsøgte det jo. Den slags ting tror jeg aldrig fører noget godt med sig. Det drejer sig for os om frihedsrettighederne, om overholdelsen af den danske grundlov. Vi lægger afgørende vægt på, at vi kan gennemføre det, der kaldes det åbne samfund, og jeg beder om, at man, hvis man vil have en åben diskussion med os, lader være med at pådutte os andre motiver.

Når mit udgangspunkt er dette ønske om stadig væk at gøre samfundet mere menneskeligt, vil jeg gerne begynde med at stille det spørgsmål: er der sket indgreb mod det åbne samfund? Svaret er givet i beretningen fra kommissionsdomstolen. Der er, siger kommissionsdomstolens beretning utvetydigt, sket indgreb mod det åbne samfund. Dem, der tvivler, beder jeg læse siderne 13-14 i den officielle udgave af beretningen, det afsnit, der er betegnet med II, afsnit E.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være at undre mig over, at beretningen fra domstolen ikke er omdelt til samtlige folketingsmedlemmer, hvad jeg har erfaret ikke er sket. Det burde være sket.

Det næste er: er dette så ikke alene en overtrædelse af de ønsker, vi fra radikal side har om et menneskeligt samfund, er det også en overtrædelse af grundloven eller andre danske love og forordninger? Der er for mig ingen tvivl om, at den personregistrering, som beretningen taler om, klart strider mod kap. 8 i grundloven, der handler om individets frihed.

Kommissionsdomstolen konstaterer, at den foretagne registrering, der er sket hos hr. Schmidt og andre, er i klar strid med rege-

lingserklæringen af 30. september 1968. Denne konstatering, der er helt utvetydig, gør det på den anden side klart, at daværende forsvarsminister Orla Møller ikke havde baggrund for sin erklæring om, at Ekstra Bladet gennem løse påstande og forkerte oplysninger havde søgt at oppiske en stemning mod forsvarrets efterretningstjeneste, den erklæring, som han den 1. juli 1977 lod udsende. Vi må i dag konstatere, at der desværre har været solid baggrund bag Ekstra Bladets artikler.

Før jeg går videre med dette, også i anledning af den mistænkeliggørelse, som ordføreren for venstre søgte at så, vil jeg gerne understrege en anden ting. Danmark er medlem af NATO, og vi er dermed kontraktligt forpligtet til at have et forsvar. Vi kan diskutere, hvor meget vi skal have, men vi skal have et, og det er klart, at der i et eller andet omfang finder spionage sted mod dette danske forsvar for at gøre det mindre effektivt, hvis det skulle træde i funktion. Det er derfor rimeligt og nødvendigt, at der som led i vort forsvar indgår en efterretningsafdeling.

Jeg kan i dag til fulde stå inde for de ord, som den radikale statsminister den 20. november 1969 sagde herom (Folketingstidende 1969-70, sp. 1346), og jeg vil gerne citere det igen, for at der ikke skal være nogen tvivl:

»... de danske efterretningstjenester må have mulighed for at udøve deres virksomhed her i landet, og det tilkommer ikke nogen at søge at hindre dem deri. Deres virksomhed er ikke rettet mod danske borgere. Jeg tror, der er udbredt forståelse for disse synspunkter i befolkningen, ... «

Men det er klart, som han understreger andre steder, at man skal overholde lovene, ikke mindst grundloven, og det er det, der ikke er sket.

Den retsstridige registrering af danske borgere, der er omtalt i beretningen fra kommissionsdomstolen, angives som ophørt i august 1973. Men spørgsmålet rejser sig: er der sket retsstridig registrering på et senere tidspunkt? Sker det her i 1978? Beretningen siger s. 15 i samme afsnit, II, E, at der kan være tvivl om, hvorvidt det er rimeligt at registrere personer, der ansøger om ret til at uddele tryksager. På s. 16 siges det i beretningen, at det nok alligevel er berettiget at registrere disse ansøgere om at uddele tryksager. Jeg er komplet uenig med beretningen. Det er en lovlig